

OTPUŠTENI SU TI GRIJESI!

7. nedjelja kroz godinu, B

Kako samo duboka može biti čovjekova bol! Ne trebamo puno tražiti primjera. Ponajčešće je to tuga zbog bolesti, smrti, razdora, ratova, oskudice... I koliko mogu samo biti obilne suze i vapaji onih koji k nebu uzdižu ruke moleći Boga za milost, za pomoć, za mir, za uslišanje. Svatko od nas s time susreo. Što da kaže svećenik kada zdvojno pitaju, što im je činiti, kakvu pokoru činiti, kojem se svecu moliti pa da Bog usliša njihovu žarku molbu. Eno, mlad čovjek leži teško unesrećen, eno onaj se brak ružno rastao (a koja rastava nije ružna?)... A što reći kada vidimo da djeca trpe širom svijeta, a i u nas...

I evo, danas u evanđelju (Mk 2, 1-12) vidimo upravo takvu nesreću, muku i tragediju. Čovjek je uzet. Ne može hodati. Uvijek je to strašno, a u Isusovo je vrijeme to bilo višestruko teže. Nisu postojala invalidska kolica, nije bilo nikakve mogućnosti da takav čovjek nešto privređuje, nije bilo nikakvog socijalnog osiguranja... čovjek je bio osuđen da leži ili sjedi i iščekuje milostinju... Taj je uzeti imao ipak dobrih prijatelja. Četvorica su ga na postelji donijeli do kuće gdje je bio Isus. Nisu se dali smesti time da se ljudi bešćutno nisu htjeli maknuti s ulaza, da bi bolesnika donijeli do Isusa. Njih su četvorica, čuli smo, otkrila grede na ravnom krovu, podigli bolesnika i onda ga konopcima na nosiljci spustili pred Isusa.

Što su željeli nosioci? Što je želio onaj uzeti bolesnik? Jedno i samo jedno. Zdravlje. Mislili su: Isus je čudotvorac, Isus je dobrotiv. Odmah će ih uslišati i ozdraviti tako teškoga bolesnika. Međutim, Isus ih u taj čas uopće nije uslišao. Pogledao je prema bolesniku i rekao: Sinko! Otpušteni su ti grijesi! Nelagoda je bila višestruka. Bolesnik je bio razočaran. Njegovi nosioci također. Sad će ga opet morati na postelji nositi kući... Pa kako taj rabi ne vidi što je važno, kako može zanemariti tu strašnu bolest? Ta što je njemu – ozdraviti čovjeka? Rekne riječ – i zbude se. Zašto je danas bešćutan? Ta bolesnik se lako može pomoliti Bogu da mu grijehe oprosti, prinijeti žrtvu za očišćenje i – gotovo. Pa zar je zbog toga došao k Isusu? Prevalio toliki put uz velik trud svojih prijatelja...

Zar ne, da i nas obuzimaju takve misli. Ta što je Bogu učiniti jedno malo čudo, kao na primjer, izliječiti dijete ili potaknuti mlada čovjeka da se okane loših putova! Što je Bogu učiniti da se ponovno vrati ljubav i poštovanje i brak i obitelj ponovno ožive u jedinstvu i ljubavi! Ta što je Bogu okrenuti srca mogućnika, pa da pogledaju na nevolje tolikih siromaha! Zašto Bog dopušta da čovjek godinama trpi u duhu i tijelu? Silno je mnoštvo knjiga napisano na tu temu...

Ne možemo na to dati konačan odgovor, ali vidimo što je Isus učinio. Ide na ono što je bitno: oproštenje grijeha. Mir savjesti. Mir s Bogom i ljudima. Čistoću duše koja je spremna na vječnost. Jer, pogledajmo, ovaj duhovni dar vrijedi i sada i u vječnosti: mir duše i drugovanje s Bogom. Svaki drugi dar: zdravlje, život, uspjeh uvijek ima „rok trajanja“. Zato treba čeznuti za višim darima. I sada, ako nam Bog naše ovozemne želje koji puta i ne ispuni, možemo biti sigurni da će nam one duhovne uvijek ispuniti. Evo: molimo li ga za oproštenje, dat će nam ga. uvijek. Molimo li za njegovu milost, da možemo živjeti dostojno svoga životnog poziva, dat će nam. Dostatno. Molimo li ga za vječnost, za vječni život, dat će nam i daje nam ga kao predokus već sada.

Zar ne vidimo sve te darove: Bog nam progovara po svojoj riječi, poučava nas po svetoj Crkvi. Jača nas svetim sakramentima. Pomaže nam u životnim borbama da mu ostanemo

vjerni. Daje nam snage da ljubimo njega i svoje bližnje kao sebe same. Njegovom milošću naš je život okupan istinskom radošću i nadom, unatoč nevolja i kušnji...

Vidjeli smo na koncu kako je sve osobito sretno završilo. Isus je bolesnika ozdravio. Međutim, valja zapaziti Isusovo tumačenje. Isus je bolesnika ozdravio, naravno, jer je ima sućuti za nj, ali prvenstveno zato da bi svima pokazao da on ima vlast otpuštati grijeh. Tjelesno ozdravljenje znak je duhovnog ozdravljenja.

Dobro je da ovo imamo na pameti. Oko čega se najviše trudimo i za što najviše molimo? Važan nam je posao, uspjeh u školi, važno nam je zdravlje. Važna nam je i materijalna sigurnost, a stalo nam je i do boljitka naše domovine. I oko svega toga se silno trudimo. Puno puta naporno radimo, samo da uspijemo u poslu, samo da nam djeca u životu dobro prođu. Kad je u pitanju zdravlje ne žalimo ni vremena ni novca, samo da ga ponovno zadobijemo.

A kad su u pitanju duhovne vrednote, koliko nam je stalo? Koliko se trudimo oko obiteljske molitve? Koliko nastojimo odgojiti našu djecu da budu marljivi, da imaju poštovanja prema starijima, da budu odgovorna kod kuće i u društvu? Koliko se nastojimo riješiti vlastitih poroka, koliko su nam duhovne vrijednosti uopće vrijednosti oko kojih treba nastojati?

Zaključit ćemo poukom i pobudom svetoga Ivana apostola: Ne ljubite svijeta ni što je u svijetu. Ako tko ljubi svijet, nema u njemu ljubavi Očeve. Jer što je god svjetovno – požuda tijela, i požuda očiju, i oholost života – nije od Oca, nego od svijeta. Svijet prolazi i požuda njegova, a tko čini volju Božju, ostaje dovijeka (1 Iv 2,115-17). Dao Gospodin da ovo razumijemo i u životu provodimo.

Zvonko Pažin